

РЕШЕНИЕ

№ 12638

София, 10/28/2010

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Трето отделение, в съдебно заседание на тридесети септември две хиляди и десета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПЕНКА ГЕТОВА

ЧЛЕНОВЕ: ВАНЯ ПУНЕВА

ЙОВКА ДРАЖЕВА

при секретар
на прокурора
от съдията

Соня Методиева
Лиляна Кръстанова
ВАНЯ ПУНЕВА

и с участието
изслуша докладваното

по адм. дело № 11261/2009. ☐

Производството е по реда на чл. 87 от ЗУБ във вр. с чл. 145, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на Халил Мохамед Маджид срещу Решение № 372/13.08.2009 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет на Република България. В жалбата се възразява, че административният орган при постановяването на своето решение на първо място не е преценил обстоятелствата, че жалбоподателят, в качеството си на „кюрд“ е лишен от „редица“ основни човешки права в държавата си на произход – лишаването му от правото на гражданство, на собственост и да заема държавна служба, на второ – не е изложил мотиви относно правото на закрила по чл. 9 от ЗУБ и сигурността на държавата по произход съгласно чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Ответната страна – председателя на ДАБ, чрез процесуалния си представител - юрк. Станкова, оспорва

жалбата.

Представителят на Върховната административна прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на обжалвания административен акт. Посочва по отношение на жалбата, че в хода на административното производство не е установено конкретно преследване или опасност от такова спрямо личността на жалбоподателя.

Върховният административен съд, III отделение в настоящия съдебен състав след преценка допустимостта на жалбата намира, че същата е редовно подадена от надлежна страна и в срока по чл. 87 от ЗУБ.

С обжалваното решение е постановен отказ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателят на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. с чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Административният орган по отношение закрилата по чл. 8 от ЗУБ, приема че, не са налице основание за предоставянето на такава, тъй като не се установява лично засягане (преследване) на чужденеца, принудило го да напусне държавата си на произход. Въз основа на справка вх.№ 75/12.01.2010 г. е установено, че в Сирия няма пряко, косвено или псевдопреследване от страна на държавата.

По отношение на основателността от предоставяне на хуманитарен статут е прието, че търсещия закрила не е изложен на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, тъй като Сирия не е налице въоръжен конфликт и кандидата не е споделил да е бил подложен или да съществува опасност да претърпи изтезание или нечовешко или унижително отнасяне/наказание, или смъртно наказание или екзекуция.

С оглед декларираното от кандидата пред органа, семейно положение – неженен, е отхвърлена и възможността за предоставяне на закрила на основанията по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Административното производство е започнало по молба от Халил Маджид с вх.№ 1237/09.12.2008 г. при РПЦБ - София. Видно от така подадената молба, жалбоподателя е претендирал предоставянето на закрила с твърдение, че в Сирия той е угнетен и лишен от граждански права, въз основа на етническата си принадлежност – кюрд.

Искането за закрила е препотвърдено с молба от 12.01.2009 г. На същата дата, председателя на ДАБ е изпълнил задълженията си по чл. 58, ал. 6 от ЗУБ като е запознал молителя на разбираем за него език (кюрдски) за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. Поради липсата на представен документ за самоличност, данните за личността на молителя е декларирана по реда на чл. 30, т. 3 от ЗУБ. По данни на кандидата, той е без гражданство, родена на 01.01.1977 г. в Сирия, неженен, без деца, по религия мюсюлманин - сунит, без образование, а по професия търговец на дрехи. На 14.01.2009г., на 30.01.09 г. и на 13.02.2009 г. , съгласно чл. 63а от ЗУБ, са проведени интервюта за изясняване бежанската история на молителя, като видно от неговите изявления конкретна причина за напускането на Сирия е непризнаване на гражданството му, правото му на собственост, ограниченията свързани с достъп до образование и здравеопазване, както и общия обществен статус на кюрдите - мактумени.

Към личното дело на молителя на 13.02.2009 г. е представен и документ , наречен индентификационно

свидетелство, удостоверяващо лични данни за кандидата. Представени са справки № 75/12.01.2009 г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, справка № 2316/05.08.2009 г. на дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд“ и справка № 2093/11.09.2006 г. на дирекция „Международно сътрудничество и евроинтеграция“, касаеща актуалната обстановка в Сирия и положението на кюрдското малцинство.

След изясняване на бежанската история на молителя и въз основа на посочените справки, интервюиращият орган е изготвил становище до Председателя на ДАБ от 24.02.2009 г., в което мотивирал предложение да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата поради следното: търсеция закрила е представил фалшифициран документ, удостоверяващ, че е „мактумен“, както и че не са налице факти, „показавщи, че спрямо него е налице преследване по смисъла на чл. 8”

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че оспорваното административно решение е издадено от компетентен орган, в установената за това форма, но при допускане на съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Видно от самите изявления на жалбоподателя, причините за напускането на държавата

му на произход са свързани с принадлежността му към определена социална група – мактумени и следващото се от това преследване от страна на официалните власти на Сирия, изразяващо се в прилагането на законови и административни мерки, водещи до дискриминация спрямо признаването и упражняването на негови основни човешки права. Така поддържана, бежанската история сама по себе си предопределя и основателност и респ. необходимост от предоставянето на международна закрила от страна на Република България под формата на статут на бежанец.

При положение, че историята е последователно и непротиворечиво поддържана в хода на производството, както и че видно от приложените справки е установено преследване на кюрдите - мактумени – властите не признават тяхната правосубектност, правото им на гражданство, правото на свободно придвижване, на самоопределение, на образование, на достъп да здравеопазване, встъпване в брак, собственост, участие в управлението на държавата и право на глас, то решаващо обстоятелство се явява принадлежността на чужденеца към посочената социална група.

В становището на интервюиращия орган е прието, че представения по делото документ за самоличност е фалшифициран, без обаче въпросът да е изяснен и да е застъпено твърдение относно принадлежността му към процесната социална група, част от етническата общност на кюрдите в Сирия. Нещо повече, ползването на неистински документ за „засилване” на бежанската история, не води пряко до извод, че лицето не е „мактумен”, особено при положение, че обсъжданият документ не удостоверява подобно обстоятелство. От своя страна, административния орган при своето

произнасяне със сега оспорваното решение, не е счел за необходимо да коментира изразената от интервюиращия орган позиция за характера на представения документ за самоличност и е изградил мотивите си за отказ от закрила, разглеждайки основателността на искането на Халил Маджид на базата на всички други относими факти, но не и за качеството му „мактумен”.

При това положение, съдът не може да направи извод относно твърденията на органа, което е пречка за определянето на обстоятелството - принадлежност към „мактумените”, като спорно или безспорно между страните в съдебното производство.

В тази връзка, съдът счита, че е налице нарушение на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, тъй като административния орган не е изследвал фактите, свързани с личното положение на молителя, поради което оспорваното административно решение на основание чл. 173, ал. 2 и чл. 90, ал. 2 от ЗУБ следва да бъде отменено и върнато на органа за ново произнасяне, съгласно мотивите в настоящото решение. Водим от горното, Върховният административен съд - III отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Халил Мохамед Маджид Решение № 372/13.08.2009 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет на Република България и **ВРЪЩА** личното дело на Халил Мохамед Маджид на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет на Република България за ново произнасяне.

Решението може да се обжалва пред петчленен състав на ВАС в 14-дневен срок от съобщението до страните.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

В.П.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Пенка Гетова
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Ваня Пунева
/п/ Йовка Дражева